

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **V. Š.**
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. ledna 2018, č. j. KUKHK-38105/DS/2017/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 11. 2017, č. j. MMHK/204104/2017, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měla dopustit tím, že dne 5. 10. 2015 ve 12:20 hod bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové osobní motorové vozidlo tovární zn. Mercedes-Benz E 350 CDI, registrační značky x, u kterého se dosud neustanovený řidič neřídil při účasti na provozu na pozemních komunikacích dopravní značkou „*IP 25a – Zóna s dopravním omezením*“ s vyobrazenou dopravní značkou „*B28 – Zákaz zastavení*“ s dodatkovou tabulkou „*Mimo zásobování v době: 9:00 – 11:00 hod, 14:00 – 16:00 hod, 18:00 – 7:00 hod*“ a „*Stání povoleno pouze na označených místech*“. Výše uvedeným jednáním žalobkyně nezajistila, aby při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Tímto jednáním došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a řidič se tak dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

2. Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti shora citovaného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky uplatněné v žalobě soustředila do následujících bodů.

I. Vady výroku

4. Nejprve namítla vady výroku prvoinstančního rozhodnutí. Shledala, že ten neobsahuje popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení dopravní značky č. „*IP 25a – Zóna s dopravním omezením*“. Ve výroku je pouze obecně uvedeno, že řidič žalobkyní provozovaného vozidla se danou značkou „*neřídil*“. Ani z odůvodnění tohoto rozhodnutí nelze dovodit, jakého konkrétního jednání se tak měl řidič vozidla dopustit. Skutečnost, že se mělo jednat o zastavení nebo stání lze dovodit až z rozhodnutí nadepsaného správního soudu, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného. Tento fakt měl ale vyplývat již ze srozumitelně a určitě formulovaného výroku prvoinstančního správního rozhodnutí.
5. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále není patrné, zda údajné porušení pravidel, mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Tuto skutečnost správní orgán I. stupně v odůvodnění nijak nezmínil a ani neprokázal, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. též nezákonnost pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
6. Rovněž bylo namítáno, že v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není ve výroku správního orgánu I. stupně zmíněno ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, ačkoliv se jedná o ustanovení, podle kterého bylo, resp. mělo být rozhodováno, neboť toto ustanovení obsahovalo zákonná kritéria pro výměru pokuty za předmětný přestupek v době spáchání údajného přestupku [případně měl být ve výroku odkaz na obdobu tohoto ustanovení v zák. č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich, dále také „zákon o přestupcích“)]. V tomto výroku rovněž absentuje ustanovení obsahující sankční sazbu, v rámci které byla pokuta uložena.

7. Žalobkyně má rovněž za to, že místo přestupku je ve výroku předmětného rozhodnutí určeno zcela nedostatečně, jelikož bylo popsáno jako „u Morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové“. K tomu dodala, že v tomto místě je objektivně složitá dopravní situace, nachází se zde hned několik dopravních značení umožňujících parkování. Navrhla v tomto směru provedení důkazu – leteckého snímku místa spáchání přestupku dostupného na www.mapy.cz a v případě potřeby doporučila provést jako důkaz příslušný pasport komunikace. Takto vymezené místo spáchání přestupku je dle jejího názoru nepřesné, neboť již z výroku musí být patrné všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že skutečně došlo k naplnění všech znaků dané skutkové podstaty. Těmto požadavkům však výrok rozhodnutí správního orgánu I. nedostál, neboť „u Morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové“ se nesporně nachází převážně místa, kde je parkování povoleno, což plyne z navrženého dokazování. Žalobkyně upozornila, že mělo být rovněž porušeno její právo na obhajobu, jelikož z takto vymezeného místa spáchání přestupku nemohla dovodit, zda se jednalo o místo, kde je parkování dovoleno. Nemohla tak zvážit, zda uhradí určenou částku nebo zda zvolí jiný postup. Doplnila, že k výzvě dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu také nebyla přiložena fotodokumentace, která by místo přestupku konkretizovala. Ona tak došla k závěru, že její vozidlo mohlo stát i v místech, kde by se nemuselo jednat o porušení značky „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“. Žalobkyně postrádala určení místa přestupku například pomocí GPS souřadnic nebo světových stran (např. „vozidlo stálo cca 2 m na sever od okraje morového sloupu“) atp.
8. V závěru tohoto žalobního bodu brojila žalobkyně proti tomu, že značka „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“, jejíž porušení jí je kladeno předmětným výrokem za vinu, nekoresponduje se značkou zachycenou na fotodokumentaci, která měla daleko širší význam. Podle jejího názoru měl být ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uveden kompletní význam této značky, neboť značka s významem, jaký uvádí správní orgán ve výroku, na daném místě nebyla umístěna, resp. z provedeného dokazování to nevyplývá.

II. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

9. V dalším bodu žaloby bylo poukázáno na to, že žalovaný se nijak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, jí navrženými důkazními návrhy a námitkou podjatosti (vše obsaženo v podání ze dne 21. 12. 2017). Žalobkyně navrhla důkaz - datovou zprávu obsahující doplnění odvolání a námitku podjatosti. I když se v tomto případě jednalo o odvolací námitky uplatněné v „prvním“ odvolacím řízení, žalovaný byl povinen se s nimi vypořádat i ve svém novém rozhodnutí o odvolání. Jelikož tak neučinil, zatížil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
10. Žalovaný vůbec neuvažoval nad tím, zda řidič s vozidlem žalobkyně na daném místě zastavil nebo stál a rovněž tuto skutečnost neodůvodnil a neprokázal. Stání je přitom právním pojmem definovaným v § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, přičemž k němu komplementárním pojmem je pojem zastavení definovaný v § 2 písm. o) téhož zákona. Správní orgán by se jím proto měl zabývat a v rozhodnutí je případně uvést, či doplnit, jakými úvahami k takovému závěru dospěl.
11. Žalobkyně znovu upozornila, že výrok ohledně porušení značky „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s dopravním omezením „B28 – Zákaz zastavení“ se jeví jako

nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť v celém rozhodnutí nelze nalézt závěr a zdůvodnění toho, že by řidič jejího vozidla zastavil a (nebo) stál. Opětovně podotkla, že nebylo přesně určeno, zda se řidič jejího vozidla nacházel v předmětné zóně s dopravním omezením, nebylo ani odkázáno na ustanovení upravující platnost této zóny s dopravním omezením (resp. hranice její platnosti). Dosud tak nebylo prokázáno, že by se její vozidlo nacházelo v předmětné zóně. Konstatovala také, že nebyl předložen jediný důkaz, z něhož by bylo zřetelné, že řidič jejího vozidla musel kolem předmětné značky „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ na dané místo projet. Nebylo totiž postaveno na jisto, že by každá příjezdová cesta na dané místo byla touto značkou osazena. V tomto směru pak platí zásada presumpce neviny a z ní plynoucí zásada *in dubio pro reo*. V provedeném správním řízení tak dosud nebyl zjištěn řádně skutkový stav. Správní orgán obstaral pouze jedinou fotografii jedné značky „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“, u které nadto ani není zřejmé, kde byla pořízena.

12. Další námitka tohoto žalobního bodu obsahovala tvrzení, že se správní orgán nijak nezabýval tím, zda údajně porušená dopravní značka byla na dané místo stanovena příslušným orgánem dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu formou opatření obecné povahy, a toto ani nedoložil. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i za nezákonné, neboť nebyl prokázán právní základ údajně porušené dopravní značky.
13. V závěru byla vznesena námitka, že správní orgán se nezabýval tzv. materiální stránkou přestupku, jakož ani účelem údajně porušené povinnosti plynoucí z dopravního značení. V rozhodnutí chybí úvaha, zda je s ohledem na všechny známé relevantní skutečnosti nutné trvat na potrestání nebo zda byl naplněn materiální znak přestupku.

III. Protiústavnost

14. Žalobkyně namítla i to, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jejích práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

IV. Diskriminace

15. S odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24 namítla žalobkyně nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f zákona o silničním provozu, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, což žalobkyně považuje za protiústavní.

V. Zavínění

16. V posledním žalobním bodu bylo namítáno, že zákon o přestupcích nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti

- s přijetím zákona o přestupcích, však nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017 z důvodů, které žalobkyně v žalobě popsala. Ze znění § 15 odst. 1 tohoto zákona, které vyžaduje v zásadě k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění, dovodila, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období ode dne 1. 7. 2017 do dne 13. 7. 2017 též zavinění. Tuto právní úpravu je pak nutno aplikovat nejen na správní delikty spáchané v uvedeném období, ale též na správní delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o právní úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť zásadním způsobem omezuje jeho odpovědnost.
17. Žalobkyně je dále toho názoru, že došlo k porušení zásady poučovací, neboť nebyla správním orgánem poučena o tom, že se může liberovat, pokud prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní lze vyžadovat (str. 6 rozhodnutí prvního stupně).
18. Shledáno bylo i porušení práva na spravedlivý proces. Ani jeden ze správních orgánů se totiž nezabýval tím, zda není na místě aplikovat novější právní úpravu z toho důvodu, že je pro ni příznivější ohledně možnosti mimořádně snížit pokutu. Ta již nemohla být v této výši adekvátní dne 22. 11. 2017, tedy téměř dva roky poté, kdy správní orgán I. stupně rozhodl ve věci poprvé. Žalobkyně z toho dovodila, že správní orgány měly v „druhém kole“ řízení o přestupku do pokuty vyměřené původně dne 24. 2. 2016 započítat enormní délku řízení, kterou lze klást k tíži výhradně správním orgánům, tedy měly mimořádně snížit pokutu dle § 44 odst. 1 písm. a), c) zákona o přestupcích o částku plně vyvažující jak nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni délkou řízení, tak oslabení společenské škodlivosti údajného přestupku s ohledem na plynutí času.
19. V závěru žaloby byl vyjádřen nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí žalobkyně i soukromí jejího obhájce. Ta má za to, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.
20. Ze shora předestřených důvodů je proto dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, bylo navrženo, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
21. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 3. 4. 2018 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu.
23. K námitce týkající se příznivosti sankce sdělil, že se změnou právní úpravy nedošlo ke změně druhu či jejího zákonného rozpětí. Ohledně námitek týkající se podání ze dne 21. 12. 2017 uvedl, že obdržel doplnění odvolání ve věci všech dosud neskončených řízeních, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízení vedených žalovaným o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu (nyní přestupku) dle § 125f zákona o silničním provozu, ve kterých byla žalobkyně (resp. v tu dobu

odvolatelka) zastoupena právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o. Námitky týkající se podjatosti správního orgánu byly učiněny ve společné části tohoto „*generálního*“ podání bez jakékoliv vazby ke konkrétní věci, proto se jím žalovaný nezabýval.

24. Dále žalovaný sdělil, že žalobkyně byla po podání blanketního odvolání vyzvána k jeho doplnění ve stanovené lhůtě a ta marně uplynula. K námitkám uvedeným v předmětném podání podotkl, že se jedná o námitky, se kterými se již v podstatě vypořádal a dále o námitky – tvrzení, která žalobkyně mohla doložit již na počátku řízení ve věci samé.
25. Závěrem žalovaný shrnul, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

26. V replice ze dne 29. 11. 2019 žalobkyně v podstatě zopakovala podstatné námitky vznesené v žalobě a přiložila další důkazní materiál – fotografie z Velkého náměstí v Hradci Králové neznámého data.
27. K námitce „*Vada výroku*“ zopakovala, že není zřejmé, jakého jednání se měl řidič jejího vozidla dopustit (zda pouze zastavil či stál mimo vyhrazená místa apod.). Žalobkyně je toho názoru, že popis skutku ve výroku musí zajistit, že skutek je nezaměnitelný a dále musí umožňovat i tzv. subsumpci.
28. V replice bylo dále namítáno, že ve výroku rozhodnutí musí být vyjmenována všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě. Výrok musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce. Správní orgány tohoto požadavku neměly dostát.
29. Žalobkyně poté zopakovala, že v blízkosti morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové platí hned několik dopravních režimů pro parkování, proto mělo být místo přestupku ve výroku rozhodnutí blíže specifikováno.
30. Konečně bylo opětovně poukázáno na „*generální*“ podání zmocněnce žalobkyně (zastupujícího žalobkyni v řízení před správními orgány). Žalobkyně má za to, že i pokud byla námitka podjatosti podána bez vazby na konkrétní věc (i když je opačného názoru), správní orgán se jí měl zabývat. V závěru také vyjádřila názor, že lhůta, která jí byla správním orgánem určena k doplnění náležitostí odvolání, je toliko pořádková a správní orgán se měl zaobírat i námitkami, které uplatnila později, pokud došly do jeho dispozice před tím, než bylo o odvolání rozhodnuto.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

31. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasila

a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

32. Správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 12. 2015 od Městské policie Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 5. 10. 2015 v 12:20 hodin, kdy se řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky x, u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové neřídil při účasti na provozu na pozemních komunikacích dopravní značkou „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „B28 – Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování v době: 9:00 – 11:00 hod, 14:00 – 16:00 hod, 18:00 – 7:00 hod“ a „Stání povoleno pouze na označených místech“. V oznámení o podezření přestupku bylo uvedeno: „Dne 5. 10. 2015, v 12:20 hod na Velkém náměstí v Hradci Králové, stání vozidlem, zóna zákazu zastavení mimo čas pro zásobování.“
33. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslala Městská policie Hradec Králové žalobkyni, coby provozovatelce vozidla, žádost o potřebné vysvětlení dle ustanovení § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění. Ta na ni nijak nereagovala. Dále Magistrát města Hradec Králové dne 14. 12. 2015 vyzval žalobkyni podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částky 200 Kč. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně ze dne 6. 1. 2016, společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., IČO: 03724026, kdy prozradila řidiče vozidla, kterým měl být L. H. N. Dne 11. 1. 2016 zaslal správní orgán I. stupně výše sdělenému řidiči předvolání k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění. Zásilka byla po úložní době dne 26. 1. 2016 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně poté požádal o informaci ohledně údajného řidiče i Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, které na dotaz reagovalo sdělením dne 11. 1. 2016, v němž konstatovalo, že osoba označeného řidiče neprochází žádnou z evidencí. Ta tedy jako cizinec v minulosti nepobývala na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádala. Rovněž nebyla z území České republiky vyhoštěna. Správní orgán následně založil do spisu i doručenkou z jiných řízení, která vedl, ve kterých se osobě L. H. N., nedařilo písemnosti doručit. Součástí správního spisu je dále vyjádření Městského úřadu Rosice ze dne 2. 12. 2015, které se věnuje účelovosti označení výše zmíněné osoby jakožto řidiče vozidel společností ODVOZ VOZU s.r.o., a byly zde i doplněny konkrétní případy, kterými se Městský úřad Rosice zabýval. Ve spise byl založen i přípis Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 24. 11. 2015, kde bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí.
34. Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě označeného řidiče, dne 27. 1. 2016 přestupek ze dne 5. 10. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění, odložil.
35. Dne 27. 1. 2016 zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz k úhradě pokuty a nákladů správního řízení. V reakci na tuto skutečnost podala žalobkyně dne 8. 2. 2016 odpor. Následně bylo dne 9. 2. 2016 právnímu zástupci žalobkyně zasláno oznámení o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, přičemž byl vyrozuměn o provádění

důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu dne 24. 2. 2016 v 14:00 hodin. Žalobkyně ani její zástupce se k tomuto úkonu nedostavili. Z jednání byl vyhotoven téhož dne i protokol o provedení důkazů. Následně bylo vydáno dne 24. 2. 2016 prvoinstanční správní rozhodnutí dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, č. j. MMHK/039058/2016, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej, kterým bylo žalobkyni za spáchání shora zmíněného deliktu uloženo zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

36. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím dne 12. 5. 2016, č. j. KUKHK - 10516/DS/2016/SR, kterým napadené rozhodnutí potvrdil. Věnoval se námitkám ohledně osoby označeného řidiče a vysvětlil objektivní odpovědnost žalobkyně za spáchaný přestupek (původně správní delikt). Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobu k nadepsanému soudu. Ten rozhodl rozsudkem ze dne 17. 8. 2017, č. j. 30A 68/2016 – 34, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Krajský soud shledal, že správní orgány pochybily při pořizování fotografií jakožto důkazního materiálu, jelikož ty ve správním spisu nebyly založeny spolu s časem jejich pořízení, proto nebylo zřejmé, kdy vozidlo na předmětném místě skutečně stálo. S ohledem na tehdejší žalobní tvrzení tak dospěl k závěru, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci způsobem, který by jej činil nesporným a nezpochybnitelným.
37. V návaznosti na to žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017, č. j. KUKHK-23729/DS/2016/Kj, v podstatě ze stejných důvodů zrušil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej, č. j. MMHK/039058/2016, a věc mu vrátil k novému projednání.
38. V rámci něho správní orgán I. stupně oznámením ze dne 7. 11. 2017 informoval žalobkyni o tom, že dne 22. 11. 2017, ve 12:30 hod, bude provedeno dokazování v předmětné věci, a současně jí dal možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán v daný termín provedl důkaz elektronickou verzí fotografií – na disku CD, z nichž lze zjistit čas jejich pořízení – 12:21 hod a 12:29 hod. Z provedeného dokazování mimo ústní jednání byl vyhotoven dne 22. 11. 2017 protokol o provedení důkazů.
39. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č. j. MMHK/204104/2017, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Zmocněnec žalobkyně dne 20. 11. 2017 podal námitku proti postupu správce daně dle § 254 ve spojení s § 159 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, v platném znění, které bylo vyhověno (usnesením správního orgánu I, stupně ze dne 8. 12. 2017, č. j. MMHK/214135/2017, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej).
40. Proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal zmocněnec žalobkyně dne 23. 11. 2017 blanketní odvolání, kterým napadal toto rozhodnutí v plném rozsahu. Správní orgán I. stupně ho následně vyzval, aby do pěti dnů od převzetí výzvy k doplnění náležitostí podání odvolání adekvátně doplnil. Tato výzva byla zmocněnci žalobkyně doručena do datové schránky dne 27. 11. 2017, lhůta k doplnění odvolání tak uplynula dne 4. 12. 2017, zmocněnec žalobkyně zůstal nečinný.

41. Dne 8. 1. 2018 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KUKHK-38105/DS/2017/Kj, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno a odvolání žalobkyně zamítnuto. Proti němuž nyní směřuje projednávaná žaloba.

B. Právní závěry

42. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
43. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobivé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde konstatoval, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobivé*

změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

44. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
45. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
46. Žalobkyně v úvodu žaloby sdělila, že žalovaný ani správní orgán se nevypořádali s námitkami uplatněnými v rámci „*druhého*“ správního řízení. Krajský soud ovšem v souvislosti s tím podotýká, že žalobkyně i její zmocněnec zůstali po vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení zcela nečinní. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal zmocněnec žalobkyně pouze blanketní odvolání, na jeho doplnění zcela rezignoval. Všechny své námitky přesunuli až do řízení soudního. Dlužno podotknout, že celková doba řízení o předmětném přestupku žalobkyně trvá již více než 4 roky. Za tu dobu byla žalobkyně, či její zmocněnec, opakovaně řádně obeznámeni o možnosti nahlédnout do spisu a o způsobu, jak se k věci vyjadřovat. To však nečinili. V nyní podané žalobě tak uplatňuje námitky, které mohla uplatnit po celou dobu řízení správního i soudního.

Nutno dodat, že námitku protiústavnosti již v minulosti uplatnila a krajský soud se s ní v rozsudku ze dne 17. 8. 2017, č. j. 30A 68/2016 – 34, vypořádal.

47. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Vady výroku

48. Krajský soud hned v úvodu upozorňuje na v tomto směru zcela zásadní ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že se ve výrokové části: „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, **právní ustanovení**, podle nichž bylo rozhodováno, a **označení účastníků** podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části **se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti**, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“ Posouzením náležitostí a požadavků kladených na výroky rozhodnutí správních orgánů se krajský soud a stejně tak i Nejvyšší správní soud zabývaly opakovaně. Krajský soud zastává názor, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (potažmo přestupku) je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i doplněním jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

49. V nyní souzené věci správní orgán prvního stupně shledal, že žalobkyně: „*jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 5. 10. 2015 ve 12:20 hod bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno u Morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz E 350 CDI, rz x, jehož dosud neustanovený řidič vozidla se při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou "IP 25a - Zóna s dopravním omezením" s vyobrazenou dopravní značkou "B28 - Zákaz zastavení" s dodatkovou tabulkou "Mimo zásobování v době: 09:00 - 11:00 hod, 14:00 - 16:00 hod, 18:00 - 07:00 hod" a "Stání povoleno pouze na označených místech", čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na vozidlo byla umístěna výzva pro nepřítomného řidiče. Tento se do 8 dnů k dořešení přestupku na služebnu Městské policie Hradec Králové nedostavil. Z registru vozidel byla zjištěna provozovatelka: V. Š. Jednáním, kterého se tak dopustila, porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.*“

50. Z uvedeného je patrný popis vymezení místa (u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové), dne (5. 10. 2015), času (12:20 hod) a způsobu spáchání (řidič se neřídil

dopravní značkou "IP 25a - Zóna s dopravním omezením" s vyobrazenou dopravní značkou "B28 - Zákaz zastavení" "s dodatkovou tabulkou "Mimo zásobování v době: 09:00 - 11:00 hod, 14:00 - 16:00 hod, 18:00 - 07:00 hod" a "Stání povoleno pouze na označených místech"). Popis jednání žalobkyně vymezený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy jednoznačně nevykazuje vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho zaměnitelnost s jiným jednáním. Skutková věta obsahuje v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezaměnitelný popis skutku, na který navazuje právní věta, obsahující vymezení porušení právní povinnosti a hodnocení protiprávního jednání žalobkyně vyplývajícího ze skutkové věty. Specifikací výroku byl účel nezaměnitelnosti skutku naplněn. Bylo tak zřetelně vymezeno, že provozovatelka vozidla nezajistila dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci.

51. Z obsahu správního spisu je rovněž zcela zřejmé, že vozidlo žalobkyně bylo zachyceno zastavené na místě, které není určené k parkování (viz fotografie správního spisu na č. l. 6 a 76) a režim povinností řidiče je vymezen již při vjezdu do zóny, kde platí mimo takto určená parkovací místa zákaz zastavení (viz č. l. 5 správního spisu). Žalobkyně neprokázala, že by prováděla v daný čas zásobování. Tedy porušila předmětnou značku včetně jejích dodatkových tabulí.
52. Z tohoto důvodu také nelze za vadu popisu jednání žalobkyně ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovat například neuvedení skutečnosti, zda se jednalo o zastavení nebo stání. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše konkretizovaná specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 - 39). Krajský soud shledal, že této povinnosti správní orgány v posuzované věci ve vztahu ke specifikaci konkrétního deliktního jednání včetně místa jeho spáchání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným, dostaly. Doplňuje, že nejenže fotografie z místa spáchání deliktního jednání zřetelně zachycují vozidlo u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové, zároveň morový sloup není tak objemný, aby bylo třeba vymezit přesné souřadnice GPS či jinak blíže specifikovat toto místo. Klíčová je přitom skutečnost, že je z fotografií zřetelně patrné, že vozidlo stálo na místě, které nebylo určeno k parkování a toto místo je v zóně, která podléhala výše uvedené značce a jejím dodatkovým tabulím. Krajský soud rovněž zdůrazňuje, že je obecně známou skutečností, že příjezd motorovým vozidlem k tomuto místu je možný jedinou možnou příjezdovou komunikací (u vjezdu na Malé náměstí v Hradci Králové). Tam je předmětná dopravní značka umístěna a neobstojí tedy tvrzení žalobkyně, že se na toto místo mohl řidič vozidla dostat, aniž by tuto značku viděl (k tomu ještě níže).
53. K absenci odvoditelného znaku dané skutkové podstaty (správní delikt neměl za následek dopravní nehodu), krajský soud konstatuje, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla,

nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobkyně mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobkyně zřejmě mylně domnívá.

54. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud proto považuje námitku za nedůvodnou.
55. K namítané absenci odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu krajský soud uvádí, že citované ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Aplikace tohoto ustanovení tedy v posuzované věci, kdy žalobkyně je osobou fyzickou, nepřicházela v úvahu. Bez ohledu na uvedený závěr ovšem krajský soud zdůrazňuje, že se správní orgán I. stupně otázkou odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši podrobně zabýval na 7-8 svého druhého rozhodnutí ve věci, kde velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný se pak danou problematikou zabýval (byť v obecnější podobě) na str. 2 napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že správní orgány odůvodnily uloženou výši pokuty přezkoumatelným způsobem a dostály tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu tak není důvodná.
56. Žalobkyně namítala, že výrok je vadný i z toho důvodu, že značka „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ nekoresponduje se značkou zachycenou na fotodokumentaci, která má mít daleko širší význam. Podle názoru žalobkyně z provedeného dokazování nevyplývalo, že by předmětná značka byla v daném místě umístěna. Žalovaný se v namítaném rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že i když není na fotografii zachyceno předmětné vozidlo a zároveň i dopravní značka „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ včetně dodatkových tabulek, je zřejmé, že tyto značky jsou umísťovány na okraje zón, v nichž je povinnost se jimi řídit. S tímto názorem krajský soud souhlasí a podotýká, že toto umístění dopravního značení vyplývá již z povahy dopravní značky „č. IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ (vymezující zónu s dopravním omezením), včetně dodatkových tabulek. Přičemž zmíněné zóny bývají mnohdy poměrně rozsáhlé, mohou zahrnovat i několik ulic či náměstí. Těžko si tedy lze představit, že by na snímcích pořizovaných policisty či strážníky vždy mohlo být současně zachyceno vozidlo bez

zaplaceného parkovacího lístku a zmíněná dopravní značka s dodatkovými tabulkami. To je zcela nereálné. V souvislosti s tím ovšem krajský soud považuje za podstatné, že žalobkyně nikdy nezpochybnila, že její vozidlo bylo zaparkováno u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové. Režim, který v dané lokalitě platí, lze přitom ověřit na mapě pasportu komunikací města Hradec Králové (veřejně dostupném na: <http://mapserver.mmhk.cz/>). Rovněž jsou všechna dopravní omezení v oblasti Velkého náměstí v Hradci Králové od roku 2010 upravena ve Vyhlášce č. 11/1998 města Hradec Králové, která je od 4. 3. 2010 veřejně známá a dostupná na: <https://www.hradeckralove.org/vyhlaska-c-11-1998-mesta-hradec-kralove/d-54323>. Dále lze podotknout, že značka upravující zónu je umístěna zcela vhodně hned při vjezdu na Malé náměstí v Hradci Králové, které také tvoří v tomto směru jedinou možnou příjezdovou komunikaci na Velké náměstí v Hradci Králové. Již jen z tohoto důvodu nemohl řidič vozidla předmětnou dopravní značku včetně všech dodatkových tabulí minout. Důkazní materiály, které v tomto směru žalobkyně navrhla (a i případné odkazy na judikaturu soudů) jsou nepřiléhavé, krajský soud neměl důvod k nim, za situace takto zjištěného skutkového stavu, přihlédnout.

57. Krajský soud tak uzavírá, že ani tato námitka nemůže zpochybnit skutkový stav, který byl správními orgány řádně zjištěn. Tato skutečnost je pak zcela zřetelně prokázána již zmíněnou fotodokumentací založenou ve správním spisu. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobkyně měla možnost v průběhu správního řízení zjistit, kde k přestupkovému jednání došlo a jestliže tak i přes výzvu správních orgánů neučinila, nemůže být řeč o porušení jejího práva na spravedlivý proces.
58. Dlužno dodat, že skutkový stav projednávané věci byl přitom zcela jednoduchý. Správní delikt spočíval v tom, že dne 5. 10. 2015, v 12:20 hod stálo u morového sloupu na Velkém náměstí v Hradci Králové osobní motorové vozidlo tovární zn. Mercedes-Benz E 350 CDI, registrační značky x, u kterého se řidič neřídil dopravní značkou „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „B28 – Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování v době: 9:00 – 11:00 hod, 14:00 - 16:00 hod, 18:00 - 7:00 hod“ a „Stání povoleno pouze na označených místech“. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku ze dne 1. 12. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel, úředního záznamu ze dne 16. 11. 2015, výzvy pro nepřítomného řidiče vozidla ze dne 5. 10. 2015 a fotodokumentace. Krajský soud doplňuje, že správní orgán opatřil fotografie s přesnými časy jejich pořízení, proto všechny výše uvedené informace mají oporu ve správním spisu.
59. Nelze tak přisvědčit poznámce žalobkyně, že ta nemohla adekvátně tušit, jaký procesní postup má zvolit. V průběhu správního řízení byla několikrát vyrozuměna o zjištění protiprávního stavu, kdy měla možnost námitky uplatnit. Žalobkyni byla dne 14. 12. 2015 zaslána výzva k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona silničním provozu, sp. zn. P/3677/2015/OS1/Hej, spolu s poučením o dalším možném postupu. Následně byl zástupce žalobkyně dne 9. 2. 2016 vyrozuměn přípisem č. j. MMHK/025446/2016 o zahájení řízení o správním deliktu a o tom, že dne 24. 2. 2016 v 14:00 hod bude mít možnost seznámit se se spisovým materiálem a případně navrhnout jeho doplnění. Nutno dodat, že i Městská policie Hradec Králové poté, co nebylo reagováno řidičem vozidla na výzvu pro nepřítomného řidiče ze dne 5. 10. 2015, zaslala žalobkyni dne 16. 10. 2015 žádost o potřebné vysvětlení. Žalobkyni byla zaslána výzva

k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí i dne 7. 11. 2017, a to v rámci dalšího prováděného dokazování nařízeného na den 22. 11. 2017 ve 12:30 hod. Lze tedy konstatovat, že žalobkyně byla několikrát obeznámena o protiprávním stavu a několikrát poučena o možném dalším postupu. Ona ani její zmocněnec bez omluvy nevyužili možnosti seznámit se se spisovým materiálem před vydáním žádného z rozhodnutí o předmětném přestupku. Krajský soud proto shledává naprosto nepřipadnou námitku žalobkyně, že jí nebyly ve věci poskytnuty dostatečné informace, na něž by mohla adekvátně reagovat. Její procesní práva nebyla v řízení porušena.

II. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

60. V tomto bodě žalobkyně namítala, že se žalovaný neměl vypořádat s jejími odvolacími námitkami a námitkami podjatosti, které uplatnila v podání doručeném žalovanému dne 21. 12. 2017 a ani s námitkami uplatněnými v „prvním“ odvolacím řízení.
61. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu poznamenal, že: *„obdržel doplnění odvolání ve věci všech dosud neskončených řízení, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízení vedených Krajským úřadem Královéhradeckého kraje o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu (nyní přestupku) dle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „silniční zákon“), ve kterých je obviněný (resp. odvolatel) zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2 – Vinohrady (dále jen „zmocněnec“). Námitky týkající se podjatosti správního orgánu byly učiněny ve společné části tohoto „generálního“ podání bez jakékoliv vazby ke konkrétní věci, proto se jí správní orgán nezabýval. K doplnění odvolání ke konkrétní věci žalovaný uvádí, že žalobkyně byla po podání blanketního odvolání vyzvána k jeho doplnění ve stanovené lhůtě a tato lhůta marně uplynula. K námitkám uvedeným v předmětném podání žalovaný uvádí, že se jedná o námitky, se kterými se již v podstatě vypořádal a dále o námitky – tvrzení, která žalobkyně mohla doložit již na počátku řízení ve věci samé, tedy zda prováděla zásobování.“*
62. Krajský soud s odkazem na shora nastíněný skutkový stav upozorňuje, že žalobkyně byla, tak jak vysvětlil žalovaný, vyzývána, aby své blanketní odvolání doplnila (výzvou k doplnění náležitostí podání ze dne 24. 11. 2017, č. j. MMHK/205543/2017). Ta ale zůstala naprosto nečinná, nelze tak nyní vyčítat správnímu orgánu procesní pochybení. Krajský soud upozorňuje na to, že zákon nevylučuje situaci, kdy účastník učiní nekvalifikované podání. S takovým jednáním zákon počítá a pro tento případ stanoví, že pokud účastník nekvalifikované podání včas potvrdí, resp. doplní, stává se původní podání perfektním. Správní orgán je pak povinen s ním jako s perfektním nakládat. K tomuto doplnění stanovuje přiměřenou lhůtu dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, ta je přitom lhůtou procesní. K námitkám učiněným po jejím uplynutí se nepřihlíží. Tak tomu bylo i v případě žalobkyně, která o právních důsledcích vyplývajících z předmětné výzvy byla poučena.
63. Žalobkyně navíc v žalobě ani neuvádí, jaké námitky měly být dle jejího názoru vypořádány, v tomto směru nastínila svou stručnou argumentaci ve zcela obecné rovině. Ačkoliv tedy lze souhlasit se žalobkyní, že odvolací správní orgán by se měl v odůvodnění odvolacího rozhodnutí vypořádat se všemi odvolacími námitkami, tak z žaloby nevyplývá, které námitky to měly v posuzované věci být, potažmo jaký byl vliv tohoto opomenutí na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ne každá nevypořádaná námitka totiž zakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Protože ani krajský

soud žádný takový negativní vliv neshledal, uzavírá projednání tohoto žalobního bodu konstatováním o jeho nedůvodnosti.

64. Pokud jde o námitky, které měla uplatnit žalobkyně v podání ze dne 21. 12. 2017, krajský soud předně upozorňuje, že to nesplňuje základní náležitosti ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Podání má stanoveny tyto minimální náležitosti (kumulativně) - musí z něj být patrné, kdo je činí, musí z něj být patrné, které věci se týká, musí z něj být patrné, co se jím navrhuje, musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, musí mít náležitosti, které vyžaduje zvláštní zákon, a musí obsahovat podpis osoby, která podání činí. Tyto požadavky však v uvedeném podání naplněny nebyly.
65. Krajský soud souhlasí v tomto směru se žalovaným, že nelze za zmocněnce žalobkyně domýšlet, ke kterému konkrétnímu správnímu řízení (pokud jich je vedeno u správního orgánu se stejným zmocněncem více) se toto podání vztahuje a ke kterému ne. Je zcela logické, že si ho správní orgán nespojil právě s předmětným řízením, pokud pro to nevyplývaly z tohoto podání žádné konkrétní indicie, ale předmětný text obsahoval zcela obecné informace a argumentaci, která nebyla pro danou situaci individualizována. Krajský soud má za to, že zmocněnec s takovými zkušenostmi v oblasti správního práva si musel být této skutečnosti dobře vědom. Správní orgány tedy v tomto směru a za této situace procesně nepochybily, pokud k obsahu uvedeného podání v posuzované věci nepřihlédly.
66. Co se týče námitek ohledně zastavení či stání vozidla, resp. i platnosti zóny v místě spáchání přestupku, krajský soud podotýká, že se touto problematikou zabýval již v části odůvodnění tohoto rozsudku věnující se předchozímu bodu žaloby a na své závěry v tomto směru odkazuje. K věci pouze podotýká, že skutkový stav a platnost dopravní značky byla řešena i v rámci původního správního řízení a v něm v tomto směru žalobkyně namítala toliko absenci přesného času spáchání přestupku na důkazních materiálech založených ve správním spisu. Je proto s podivem, že i přes to, že tehdy před správními orgány zpochybňovala pouze uvedený čas spáchání daného přestupku a jinak ke skutkovému stavu ničeho nenamítala, činí tak nyní.
67. Nelze přisvědčit ani námitce týkající se odkazu na opatření obecné povahy. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného jasně plyne, jakou povinnost žalobkyně porušila. Výrok správního rozhodnutí v tomto ohledu splňuje zákonné náležitosti. Neoznačení příslušného opatření obecné povahy, na základě něhož byla příslušná dopravní značka zřízena, tak vadu rozhodnutí nepředstavuje. Ve vztahu k významu předmětných dopravních značek byl skutkový stav zjištěn dostatečně, obzvlášť za situace, kdy nebyla žalobkyní v průběhu správního řízení tato skutečnost vůbec zpochybněna. Nevyvstaly proto nejmenší důvod či potřeba se předmětným opatřením obecné povahy zabývat podrobněji či jím dokonce provést důkaz.
68. Krajský soud k poslední námitce vznesené v tomto bodu žaloby – materiální stránka přestupku, doplňuje, že byť byla materiální stránka odůvodněna ne zcela přesně, je třeba si uvědomit, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Teprve pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo

ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedošlo by k naplnění materiálního znaku přestupku. K takovým okolnostem v daném případě nedošlo, ostatně ani žalobkyně žádné nesdělila. Rovněž tato námitka tedy není důvodná.

III. Protiústavnost

69. Ani žalobní námitka protiústavnosti, totiž že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodnou.
70. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
71. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
72. Lze současně zmínit, že již v prosinci roku 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na ustanovení § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „...[n]ejzajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

IV. Diskriminace

73. V tomto žalobním bodě, s odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24, namítla žalobkyně nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, což žalobkyně současně považuje za protiústavní.
74. Krajský soud konstatuje, že nemá pravomoc k řešení této problematiky v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. soudního řádu správního. Ostatně žalobkyně ani nespécifikovala, jakým konkrétním způsobem byla shora uvedenou reportáží dotčena její veřejná subjektivní práva v souvislosti s vydáním a obsahem napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu se soud ani nemohl zabývat návrhem žalobkyně na provedení důkazu znaleckým posudkem ohledně této otázky.

V. Zavinění

75. Celá tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobkyně, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o přestupcích, nabyl účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti přestupkového zákona. Z toho žalobkyně dovozovala, že by se k odpovědnosti za přestupek, jí kladený za vinu, mělo vyžadovat zavinění. Obecně totiž platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se zavinění nevyžaduje (§ 125f odst. 3 téhož zákona).
76. Tato právní otázka již ale byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, zastal názor, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“ S tímto právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.
77. Žalobkyně je také toho názoru, že jí mělo být správními orgány sděleno (měla být poučena) o možnosti liberace ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Tato povinnost správním orgánům ze zákona nevyplývá, je obecně na účastníkovi řízení, aby případné liberační důvody prokázal z vlastní iniciativy. Neznalost zákona v tomto směru jej neomlouvá.
78. K námitce žalobkyně, že správní orgány měly přihlédnout vzhledem k délce řízení k institutu možného mimořádného snížení sankce ve smyslu zákona o přestupcích, protože byly splněny podmínky podle ustanovení § 44 odst. 1 tohoto zákona, konstatuje krajský soud následující.
79. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o přestupcích, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako

institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“ a dále sdělil, že „právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“

80. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (žalobkyně) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na který by naposledy uvedené ustanovení zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění, mohlo alespoň teoreticky dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o přestupcích lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Je tedy zcela zřetelné, že enormní délka řízení mezi tyto zákonem vymezené výjimky nespadá.
81. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, a proto mu nezbylo, než žalobu zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
82. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jejího soukromí i soukromí jejího obhájce. K tomu krajský soud doplňuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 11. prosince 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce